
Obchodní cestující? Ne, dálkově studující

Obchodní cestující? Ne, dálkově studující

LIDOVÉ NOVINY

24.11.2009, rubrika: Akademie, strana: 25, autor: RADKA KVAČKOVÁ

Účastníci kombinovaného studia na pedagogických fakultách jsou kvůli dalšímu vzdělání ochotni jezdit přes celou republiku

Každých čtrnáct dní vstává pětáctiletá Miroslava Šašinková už v půl třetí ráno. V Komně, kde bydlí, sedne do auta, jede do Uherského Brodu, kde přesejde na autobus a míří do Prahy. Tutéž cestu opakuje v opačném směru večer s tím, že domů dorazí většinou před jedenáctou v noci. „V říjnu jsem jezdila dokonce každý týden,“ říká.

Obchodní cestující? Nikoliv, dálkově studující. V dnešní terminologii účastnice kombinovaného studia vysoké školy, konkrétně Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy. Fronta uchazečů stála až za roh Miroslava Šašinková přitom už učitelkou je. Dokonce sedmadvacet let. Vystudovala střední pedagogickou školu zaměřenou na mateřské školy a vychovatelství. Jenže chce učit na základní škole. Aby toho dosáhla, musí absolvovat pětileté studium. Za rok přitom projedí 16 tisíc korun, dalších 1500 až 2000 korun jí stojí skripta a přes 4000 korun dá za týdenní lyžařský kurz, který je součástí studia.

Přesto si nestěžuje: „Byla jsem ráda, že jsem dostala tu možnost. Vždyť kombinované studium učitelství pro 1. stupeň základní školy, které lze absolvovat při zaměstnání, dlouho vůbec nebylo. Když je před třemi lety v Praze otevírali, byla fronta uchazečů až za roh. Z víc než 230 lidí, kteří se na ně hlásili, vzali jen čtyřicet.“

Martina Miltrová, která patří taky mezi šťastně přijaté, má k dálkovému neboli kombinovanému studiu jiný důvod: „Osmkrát jsem se hlásila k prezenčnímu, tedy dennímu studiu učitelství 1. stupně, ale nikdy mě nevezli, protože nemám hudební sluch. Přitom učit jsem toužila – a nakonec taky začala. Pravda, hudební sluch nemám, v hudební výchově si musím vypomáhat nahrávkami, ale učím moc ráda, a domnívám se, že dobře.“

Podobný důvod ke studiu při zaměstnání, kde se na hudebním nadání nelpí, má i Veronika Krajičková, která učí už osmý rok.

Dálkaři už vědí, co chtějí dělat. Jedna věc je zřejmá: zatímco studenti běžného prezenčního studia jdou na pedagogické fakulty často jen kvůli tomu, aby získali nějaký vysokoškolský diplom, a za katedry nakonec zdaleka všichni nenastoupí, „dálkaři“ většinou už vědí: Učit rozhodně chci. A někteří jsou dokonce ochotni jezdit za studiem skoro přes celou republiku.

„Manžel už trochu šílí, když vstávám před třetí, a říká, přestup někam blíž. Ale tady na pražské fakultě jsou úžasní metodici. Snad nejlepší je docent Hejný na matematiku, který nás všechny doslova nadchnul,“ říká Miroslava Šašinková. Přesto se nelze nezeptat: Je opravdu nutné, aby lidi, kteří už mají za sebou letitou pedagogickou praxi, byť bez vysokoškolského vzdělání, museli podstupovat celých pět let, včetně sportovních kurzů a vypracovávání diplomek? Dálkaři, s nimiž si povídám, se kupodivu nad touto nutností nepohoršují. Tvrdí, že si aspoň přečtou literaturu, kterou by si jinak nepřečetli, a to včetně filozofických děl, a taky čerpají nápady, které mohou hned uplatňovat ve své praxi. Jediný muž mezi nimi, Jan Vajsa, si přitom pochvaluje, že se na pedagogické fakultě v Praze opravdu dozví, jak v praxi učit. „Vím, že jsou fakulty, kde je to jen samá teorie,“ dodává s tím, že takovou by si nevybral.

Jak zúročit zkušenosti? Všichni však připouštějí, že zkušenosti, které nasbírali v praxi, jim poskytují něco, co běžní studenti prezenčního studia mít nemohou. Možná by nebylo špatné stavět studium více právě na nich, shodují se. Třeba tak, že by konzultovali a rozebírali přes internet s fakultou přímo svou práci.

Odpadly by tak i některé problémy, které má s kombinovaným studiem fakulta. „Letos, v druhém ročníku, se máme rozhodnout pro specializaci, kterou máme dělat od třetího ročníku,“ říká dálkačka Jana Kozlová, která jinak učí na základní škole v okrese Beroun. „Jenže nevíme, které se budou otvírat.“

Problém je v tom, že když se například na specializaci angličtina pro 1. stupeň ZŠ nebo dramatická či výtvarná, tělesná nebo hudební výchova přihlásí jen pět lidí, fakultě se nevyplatí speciální studijní skupinu zřizovat.

Pokud by výuka dálkařů probíhala víc na základě jejich vlastních zkušeností, nejspíš by se takové věci daly vyřešit snáz.